

VRAJA SPINILOR

MARGARET ROGERSON

Traducere din engleză de
Alina Marc Ciulacu și Simona Ștefana Stoica

STORIA
BOOKS

COLECȚIA
YOUNG
ADULT

Capitolul 1

ÎN TIMP CE AFARĂ SE LĂSA ÎNTUNERICUL, moartea intra în galop în Marea Bibliotecă din Summershall. A sosit într-o trăsură. Elisabeth stătea în curte și privea cum năvalesc caii pe porți, cu o privire sălbatică și spume la gură. Sus pe cer, ultimele urme ale apusului își proiectau vâlvătaia în ferestrele din turnul Marii Biblioteci, creând impresia că, înăuntru, încăperea fusese cuprinsă de flăcări – dar lumina s-a retras repede în înălțimi, devenind tot mai mică și trasând lungi dâre de umbră ce porneau dinspre îngerii și garguiele care păzeau parapetele brăzdate de ploaie ale bibliotecii.

O emblemă aurită a scădit pe o latură a trăsuriilor, în momentul când aceasta s-a oprit cu un huruit: un condei și o cheie încrucișate, simbolul Collegiumului. Partea din spate a trăsuriilor era transformată în celulă cu ajutorul unor bare de fier. Cu toate că seara era răcoroasă, Elisabeth avea palmele acoperite de sudoare.

— Scrivener, a răsunat vocea femeii care stătea lângă ea. Ai luat sarea? Mănușile?

Elisabeth a bătut cu mâna peste curelele de piele care i se încrucișau pe piept, pipăind după săculetele prinse de ele, după cutiuța cu sare care îi atârna la șold.

— Da, doamnă Directoare.

Nu îi lipsea decât o sabie. Dar nu avea să obțină dreptul de a purta una decât odată ce avea să devină gardian, după ani

— Bine.

Directoarea a tăcut o vreme. Era o femeie distanță, elegantă, cu trăsături reci, ten palid și un păr roșu ca focul. O cicatrice i se întindea de la tâmpla stângă coborând până pe falcă, ceea ce făcea ca obrazul să îi fie ridat, iar un colț al gurii să îi stea permanent într-o parte. La fel ca Elisabeth, avea curele de piele peste piept, dar pe sub ele purta uniformă de gardian în locul celei de ucenic. Lumina lămpilor era reflectată de nasturii de alamă ai hainei ei închise la culoare și de ghetele lustruite. Sabia atârnată la curea era subțire și ascuțită, iar pe mâner luceau granate.

Sabia asta era bine-cunoscută în Summershall. I se dăduse numele de Ucide-demoni și Directoarea a folosit-o ca să lupte cu un Malefict pe când avea doar 19 ani. Atunci s-a ales cu cicatricea, despre care umbila vorba că îi provoca niște dureri atroce de fiecare dată când vorbește. Elisabeth se îndoia de exactitatea acestor zvonuri, dar ceea ce nu se putea săgădui era faptul că Directoarea își alegea cu grijă cuvintele și cu siguranță nu zâmbea niciodată.

— Tine minte, a continuat Directoarea în cele din urmă, dacă auzi o voce în cap odată ce vom fi ajuns în catacombă, să nu asculti ce îți spune. Este Categoria Opt, veche de secole, și cu aşa ceva nu e de glumit. De când a fost creat, a făcut zeci de oameni să-și piardă mintile. Ești pregătită?

Elisabeth a înghițit. Nodul din gât o împiedica să răspundă. Nu prea îi venea să credă că Directoarea vorbea cu ea și cu atât mai puțin că o convocase pentru a ajuta să fie dusă o livrare în catacombă. De obicei, o asemenea responsabilitate revinea cuiva aflat mult deasupra gradului de ucenic bibliotecar. Speranța se zbătea înăuntrul ei asemenea unei păsări închise într-o casă, își lua zborul, cădea, apoi își lua

din nou avânt, istovindu-se până la epuizare pentru promisiunea cerului liber, undeva, departe. Apoi a pâlpâit groaza, ca o umbră.

Îmi dă o șansă să dovedesc că merit pregătirea pentru a deveni *gardian*, și-a zis în sinea ei. *Dacă dau greș, o să mor. Atunci măcar o să fiu de folos la ceva. Mă pot îngropa în grădină, să fiu hrana pentru ridichi.*

Și-a șters palmele transpirate de marginile hainelor și a încuiuțat din cap.

Directoarea a pornit să traverseze curtea, iar Elisabeth a urmat-o. Pietrișul scârțâia sub picioarele lor. Pe măsură ce se apropiau, o duhoare groaznică umplea aerul, ca de piei îmbibate de apă și lăsate să putrezească pe țarm. Elisabeth crescuse în Marea Bibliotecă, în miroslul de cerneală și de pergament al volumelor magice, dar astă era cu totul altceva decât era ea obișnuită. Din cauza duhorii o usturau ochii și i se făcuse pielea de găină pe brațe. Până și caii erau agitați din pricina ei. Aceștia băteau din picioare pe loc, împrăștiind pietrișul, fără să țină seama de încercările vizitiului de a-i potoli. Într-un fel, îi invidia, pentru că cel puțin nu știau ce au cărat în spate tot drumul până aici, din Capitală.

Doi gardieni au sărit din partea din față a trăsurii, cu mâinile înțepenite pe mânerele săbiilor. Elisabeth s-a forțat să nu se dea înapoi în momentul în care aceștia i-au aruncat o privire încruntată. Și-a îndreptat spatele și a ridicat bărbia, străduindu-se să își potrivească înfățișarea cu figurile lor împietrite. Poate că nu avea să câștige niciodată dreptul de a purta sabie, dar măcar putea să se arate îndeajuns de curajoasă pentru a mânuia una.

Inelul cu chei al Directoarei a zornăit, iar ușa din spate a trăsurii s-a dat în lături cu un scârțăit răsunător. În primul moment, în întuneric, celula cu bare de fier a părut goală. Apoi Elisabeth a distins un obiect pe podea: un cufăr de fier

pătrătos, plat, închis cu cel puțin zece lacăte. Unui necunoscător, această precauție îi s-ar fi părut absurdă – dar nu pentru multă vreme. În tăcerea înserării, dinăuntrul cufărului a răsunat tare o singură bufnitură, suficient de puternică încât să se zgâlțească trăsura și ușile să se clăine din tătăni cu zgomot. Unul dintre cai a nechezat.

— Repede! a zis Directoarea.

A apucat unul dintre mânerele cufărului, iar Elisabeth, pe celălalt. L-au săltat cu greu între ele și au pornit înspre o ușă care avea gravată o inscripție în partea de sus, sulul arcuit fiind susținut de o parte și de alta de câte un înger plângător. OFFICIUM ADUSQUE MORTEM erau cuvintele care se puteau desluși cu greu din pricina întunericului. *Datoria chiar cu prețul vieții.*

Au pătruns într-un corridor lung, ai căruia peretei de piatră luceau în lumina săltăreață a torțelor. Brațul lui Elisabeth obosise deja din pricina cufărului greu ca plumbul. Aceasta nu s-a mai mișcat, fapt care însă nu a reușit să o liniștească, deoarece bănuia ce înseamnă: cartea dinăuntru asculta. Era în aşteptare.

Un alt gardian făcea de strajă la intrarea în catacombă. Când a văzut-o pe Elisabeth alături de Directoare, ochii lui mici au licărit de ură. Era Gardianul Finch – era un bărbat cărunt, cu părul cenușiu tuns scurt și buhăit la față, din care pricina trăsăturile păreau a i se estompa, asemenea unor stafide într-o budincă. Le era bine cunoscut ucenicilor pentru că avea mâna dreaptă mai mare decât cealaltă, cu mușchii umflați, după ce o folosise atât de des ca să îi biciuiască.

Elisabeth a strâns mai tare mânerul cufărului, până ce încheieturile degetelor îi s-au albit, pregătindu-se instinctiv să primească o lovitură, dar Finch nu putea să îi facă nimic de față cu Directoarea. Mormăind printre dinți, a tras de un lanț. Centimetru cu centimetru, grilajul a început să se ridice, ast-

fel că dinții lui negri și ascuțiti le atârnau deasupra capului. Elisabeth a făcut un pas înainte.

Iar cufărul *s-a zgâlțăit.*

— Tine-l bine, s-a răstătit Directoarea, în timp ce amândouă s-au proptit de zidul de piatră, abia ținându-și echilibru.

Lui Elisabeth i s-a strâns stomacul. Piciorul îi atârna peste marginea scării în spirală care cobora vertiginos, răsunindu-se, în întuneric.

A realizat dintr-odată adevărul terifiant. Grimoarul a vrut ca ele să cadă. Și-a imaginat cufărul prăvălindu-se pe scări, lovind dalele de la baza lor, capacul sărind în lături – și ar fi fost vina ei...

Mâna Directoarei a prins-o de umăr.

— E în regulă, Scrivener. Nu s-a întâmplat nimic. Apucă-te de balustradă și mergi mai departe.

Cu un efort, Elisabeth s-a întors dinspre privirea încruntată și acuzatoare a lui Finch. Și-au continuat coborârea. De dedesubt se ridică o răcoare subterană, miroșind a rocă rece și a mucegai, precum și a ceva mai puțin natural. Chiar și piatra emana răutatea lucrurilor străvechi ce zăcuseră veacuri întregi în întuneric – conștiințe neadormite, minți golite de vise. Înăbușită de mii de kilograme de pământ, liniaștea era atât de profundă încât Elisabeth nu își auzea decât propriul puls bubuiind în urechi.

Își petrecuse copilăria explorând ungherele și firidele din Marea Bibliotecă, băgându-și nasul prin nenumăratele ei taine, dar nu intrase niciodată în catacombă. A simțit-o întreaga ei viață cum stă la pândă, sub bibliotecă, asemenea unei prezente de nerostit care se ascunde sub pat.

Asta e șansa mea, și-a zis ea din nou. Nu își permitea să se teamă.

Au ajuns într-o încăpere care semăna cu cripta unei catedrale. Pereții, tavanul și pardoseala erau toate cioplite în ace-

eași piatră cenușie. Stâlpii cu caneluri și bolțile din tavan fuseseră făcute cu măiestrie, chiar cu venerație. În nișele din pereti se aflau statui de îngerii, la picioarele căror pâlpâiau lumânări. Cu ochi triști și adumbrăți, vegheau asupra șirurilor de rafturi de fier care formau culoare în centrul catacombei. Spre deosebire de rafturile cu cărți din secțiunile de sus ale bibliotecii, acestea erau bine fixate pe loc. Cuferele ferecate erau legate cu lanțuri și glisau între rafturi asemenea unor sertare.

Elisabeth încerca să se convingă că șoaptele din cuferele pe lângă care treceau erau doar în imaginația ei. Lanțurile erau acoperite de un strat gros de praf. La multe dintre cufere nu se mai umblase de decenii, iar ceea ce se afla înăuntrul lor rămăsesese adâncit în somn. Cu toate acestea, simțea furnicături în cefă ca și cum ar fi fost urmărită.

Directoarea a condus-o în spatele rafturilor, spre o celulă care avea în mijloc o masă prinsă în pardoseală. O singură lampă pe ulei arunca o lumină gălbuiie peste suprafața ei pătată cu cerneală. Cufărul a rămas îngrijorător de cooperant în timp ce l-au așezat pe ea, lângă patru tăieturi enorme, care brăzduau lemnul mesei ca urmele ghearelor unui uriaș. Elisabeth arunca mereu priviri către tăieturi. Știa ce le făcuse. Știa ce se întâmpla când un grimoar scăpa de sub control.

Un Malefict.

— Ce precauții luăm mai întâi? a întrebat Directoarea, scoțând-o pe Elisabeth din gândurile ei.

Începuse testul.

— Sare, a răspuns ea, ducând mâna la cutiuța de la șold. La fel ca fierul, sarea slăbește energiile demonice.

Mâna i-a tremurat ușor când a scuturat cristalul, formând un cerc strâmb. Obrajii i s-au îmbujorat de rușine când a văzut conturul inegal. Dacă totuși nu era pregătită?

Un foarte discret semn de afecțiune a înmuiat trăsăturile severe ale Directoarei.

— Știi de ce am ales să te păstreze, Elisabeth?

Elisabeth a înghețat, neîndrăznind să mai respire. Directoarea nu i se adresase niciodată pe numele mic – doar pe numele de familie, Scrivener, sau, uneori, doar cu „ucenică”, în funcție de cât de mare era beleaua în care intrase, care adeșorii erau una serioasă.

— Nu, doamnă Directoare, a răspuns ea.

— Hmm. Era furtună, țin minte. Grimoarele erau agitate în noaptea aia. Făceau un asemenea zgomot, încât de abia am auzit ciocănitul în ușa de la intrare.

Elisabeth putea ușor să își imagineze scena. Ploaia bătând în geamuri, cărțile urlând și oftând și zăngănuindu-șilanțurile.

— Când te-am găsit pe trepte și te-am luat și te-am dus înăuntru, eram sigură că ai să plângi. Tu însă ai privit în jur și ai început să râzi. Nu erai înfricoșată. În acea clipă am înțeles că nu te puteam trimite într-un orfelinat. Aparțineai bibliotecii la fel de mult ca oricare dintre cărți.

Elisabeth mai ascultase povestea înainte, dar spusă numai de tutorele ei, niciodată de Directoare. Un cuvânt îi răsună stăruitor în cap, cu vigoarea unei bătăi de inimă: *aparțineai*. Era un cuvânt pe care aștepta de 16 ani să îl audă și nădăjduia din tot sufletul să fie adevărat.

Într-o tacere desăvârșită, a urmat-o pe Directoare ducând mâna la chei și alegând-o pe cea mai mare, atât de veche încât ruginise complet, fiind aproape de nerecunoscut. Era limpede că, pentru Directoare, momentul de sentimentalism trecuse. Elisabeth s-a mulțumit să își repete făgăduința nerostită la care nu renunțase niciodată, de când ținea minte. Într-o zi, avea să devină și ea un gardian. Avea să o facă pe Directoare mândră de ea.

Sarea s-a revărsat pe masă în timp ce capacul cufărului s-a deschis cu un scârțâit. Prin catacombă s-a răspândit un miros de piele putrezită, atât de puternic, încât Elisabeth a fost cât pe ce să vomite.

Înăuntru se afla un grimoar. Era o carte groasă, ale cărei pagini îngălbenite erau adunate între două bucăți de piele neagră, slinoasă. Ar fi arătat cât se poate de obișnuit, dacă nu ar fi fost protuberanțele ca niște bulbi care ieșeau din copertă. Semănuau cu niște negi uriași ori cu niște bulbuci pe suprafața unui cazan cu smoală. Fiecare avea mărimea unei bile și erau zeci cu toatele, astfel că aproape fiecare centimetru de pe suprafața de piele era deformat.

Directoarea și-a pus o pereche de mănuși dublate cu fier. Elisabeth s-a grăbit să facă la fel. Și-a mușcat interiorul obrazului când Directoarea a scos cartea din cufăr și a pus-o înăuntrul cercului de sare.

În momentul în care Directoarea a pus cartea jos, protuberanțele s-au deschis. Nu erau negi – erau ochi. Ochi de toate culorile, cu pete de sânge, ochi care se roteau și ale căror pupile se dilatau și se micșorau până la dimensiunea unui vârf de ac în timp ce grimoarul se zbătea în mâinile Directoarei. Scrâșnind din dinți, aceasta l-a deschis cu forță. Pe loc, Elisabeth a întins mâna și a imobilizat cealaltă parte, simțind prin mănuși cum zvâcnește și se mișcă pielea. Furioasă. Vie.

Ochii aceia nu erau farmece vrăjitorești. Erau reali, scoși cu multă vreme în urmă din craniile de om, sacrificăți pentru a crea un volum suficient de puternic ca să conțină toate vrăjile gravate în paginile lui. Potrivit relatărilor istorice, cele mai multe dintre sacrificii nu au fost de bunăvoie.

— Cartea Ochilor, a zis Directoarea, cu un calm desăvârșit. Conține vrăji care le permit vrăjitorilor să intre în mintea altora, să le citească gândurile și chiar să le controleze acțiunile.

nile. Din fericire, numai o mână de vrăjitori din întreg regatul au avut permisiunea să o citească.

— De ce și-ar dori asta? a izbucnit Elisabeth, înainte să se poată controla.

Răspunsul era limpede. Vrăjitorii erau răi din fire, perverți de magia demonică pe care o mânuesc. Dacă nu ar fi fost Reformele, care le-au interzis vrăjitorilor să ataseze cărților părți din corpul omenesc, grimoare precum Cartea Ochilor nu ar fi fost atât de rare. Vrăjitorii au încercat, fără îndoială, de-a lungul anilor, să facă altele la fel, dar vrăjile nu puteau fi scrise folosind materiale obișnuite. Puterea vrăjitoriei ar fi transformat instantaneu cerneala și pergamentul într-o grămadă de cenușă.

Spre surprinderea ei, Directoarea i-a luat în serios întrebarea, cu toate că nu o mai privea pe Elisabeth. Era concentrată să întoarcă paginile, cercetându-le să vadă dacă suferiseră vreo deteriorare în timpul drumului.

— S-ar putea să vină o vreme când vrăjile de felul acesta o să fie necesare, oricât de groaznice ar fi. Avem o uriașă responsabilitate față de regatul nostru, Scrivener. Dacă grimoarul acesta ar fi fost distrus, vrăjile pe care le cuprinde s-ar fi pierdut pentru totdeauna. Este singurul de acest fel.

— Da, doamnă Directoare.

Atâtă lucru înțelegea și ea. Gardienii protejau atât grimoarele de lume, cât și lumea de grimoare.

Și-a ținut respirația când directoarea s-a aplecat să examineze o pată de pe o pagină. Mutarea grimoarelor de mare importanță era riscantă, dat fiind că orice deteriorare accidentală putea provoca transformarea lor într-un Malefict. Era nevoie să fie examinate cu mare grijă înainte să fie îngropate în catacombă. Elisabeth era sigură că unii dintre ochii care priveau de sub copertă erau atințăți asupra ei – și că luceau cu violenie.

Cumva, își dăduse seama că nu ar trebui să le întâlnească privirea. Sperând să își abată atenția, a privit într-o parte, înspre pagini. Unele dintre fraze erau scrise în austermană – sau Limba Veche. Dar altele erau măzgălite în enohiană, limba vrăjitorilor, alcătuită din rune ascuțite, stranii, care licăreau pe pergament asemenea unor tăciuni care mocnesc. Era o limbă pe care nu o puteai învăța decât dacă te întovărăsei cu demonii. Era destul să se uite la rune pentru ca tâmpile să fi zvâcnească.

— Ucenico...

Șoapta i s-a insinuat în minte, la fel de neobișnuită și de neașteptată precum atingerea mâloasă și rece a unui pește sub apa unui heleșteu. Elisabeth a tresărit și a ridicat privirea. Dacă auzise și ea vocea, Directoarea nu dădea niciun semn.

— Ucenico, te văd...

Lui Elisabeth i s-a oprit răsuflarea. A făcut aşa cum o instruise Directoarea și a încercat să nu bage în seamă vocea, dar fi era cu neputință să se concentreze pe orice altceva cu atâtia ochi care o urmăreau și în care lucea o inteligență macabru.

— Uită-te la mine... uită-te...

Încet, dar sigur, ca și cum ar fi fost atrasă de o forță invizibilă, privirea ei a început să se lase în jos.

— Așa, a zis Directoarea.

Voceea fi suna slab și distorsionat, ca și cum ar fi vorbit de sub apă.

— Am terminat. Scrivener?

Cum Elisabeth nu a răspuns, Directoarea a închis repede grimoarul, întrerupându-i șoapta la jumătate. Elisabeth și-a venit repede în fire. A tras aer în piept, cu fața arzându-i de rușine. Ochii s-au umflat de furie, mutându-se de la ea la Directoare.

— Foarte bine, a zis aceasta. Ai rezistat mult mai mult decât mă așteptam.

— Aproape că m-a convins, a șoptit Elisabeth.

Cum putea Directoarea să o felicite? O transpirație lipicioasă fi acoperea pielea și, în răcoarea din catacombă, a început să tremure.

— Așa e. E ceea ce voi am să îți arăt în seara asta. Știi cum trebuie să procedezi cu grimoarele, ai o afinitate pe care nu am mai văzut-o niciodată până acum la un ucenic. Dar, cu toate acestea, ai încă multe de învățat. Vrei să devii gardian, nu-i aşa?

Rostit în fața Directoarei, având drept martori statuile de îngeri însirate lângă pereți, răspunsul șoptit al lui Elisabeth avea calitatea unei mărturisiri:

— E tot ce mi-am dorit vreodată.

— Să tii însă minte că ai multe drumuri deschise în față.

Deformarea cicatricei fi dădea gurii Directoarei un aspect aproape trist.

— Să fii sigură, înainte de a alege, că viața de gardian este ceea ce îți dorești cu adevărat.

Elisabeth a încuviințat din cap, nesimțindu-se în stare să vorbească. Dacă trecuse testul, nu înțelegea de ce Directoarea o sfătuia să se gândească să renunțe la visul ei. Poate că, în vreun fel, arătase că nu e gata, că nu e pregătită. În cazul acesta, nu avea decât să încerce mai mult. Mai avea un an până să împlinească 17 ani și să devină eligibilă pentru pregătire la Collegium – timp pe care îl putea folosi să arate fără niciun dubiu că e pregătită și să câștige aprobarea Directoarei. Speră doar să fie suficient.

Împreună, s-au luptat să bage grimoarul înapoi în cufăr. De îndată ce a atins sarea, carteaua a încetat să se mai zbată. Ochii s-au rotit în sus, dând la iveauă semiluni de un alb lăptos, înainte de a se închide complet. Trântirea capacului a